

νοιαί) οντι και κομ(ι-
 ΛΟΛ.

Ἐξ Ἀθηῶν και τοῦτο τὸ τεμάχιον, ὕψους 0,24, πλάτους 0,15, πάχους 0,09. Ἐδωρήθη δὲ εἰς τὴν Ἀρχαιολ. Ἐταιρίαν ἐν μηνί Νοεμβρίῳ τοῦ 1882 ὑπὸ τοῦ ἐγγέτου Ἐπαμ. Αμβροσιάδου, και εἶναι καταγεγραμμένον ὑπ' ἀριθ. Λιθίνων 3718. — Δυστυχῶς, ἀφοῦ προσέθηκα περὶ τὰ 75 γράμματα εἰς εἰκασίας εἰς τὰ τοῦ λίθου, βλέπω θετι οὐδαμῶ συνελγῆ λόγον κατάρθουσα νὰ κατασκευάσω οὔτε νὰ μαντεύσω ἡδυνήθη, ὡς πῶσα ἀρὰ γε γράμματα εἶχεν ἕκαστος στίχος· ἀλλὰ φαίνεται πως ἐκ τῶν τριῶν προτελευταίων στίχων, θετι δὲν θὰ ἦσαν λιαν πολυγράμματοι. Βύχομαι τῶ μετ' ἐμὲ ἐκδότῃ νὰ θεραπεύσῃ πλὴν τῶν ἄλλων μάλιστα τὸν ἑνατον στίχον και νὰ διακρίνῃ, ἂν τὰ ἐκεῖ ἀρχαϊκὰ γράμματα τοῦ λίθου Π-ΕΝ ἀναγνωστὰ εἶναι κατὰ τὴν νεωτέραν ὀρθογραφίαν π.εἰρ ἢ π.εἰθ. Παρατηρῶ δὲ, θετι τὸ ψήφισμα τοῦτο εἶναι ἐν τῶν ἐλλίγων δημοσίων ἐγγράφων τῶν ἀνεργουμένων εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου και ἀναφερομένων εἰς τὰς σγῆσεις τῶν Ἀθηναίων πρὸς τὴν Μακεδονίαν, και διὰ τοῦτο ἀξίον σπουδῆς πολλῆς. Ἴδε τὰ ἄλλα ἐν CIA, I, ἀρ. 40—43.

Ἦς ἐπιμετρον ἄς ἐκδοθῆ σήμερον ἐνταῦθα και ἐν τοῦ ἔτους 388 πρ. Χρ. ψήφισμα κατὰ τι πλη-

ρέστερον ἢ ὅπως ἐν τῷ CIA, II, 1, ὑπ' ἀριθ. 13 ἐξεδόθη, τότε·

	Θ	ε	(ο	ι.
	Ἐδοξεν	τῆ	βο(υ)λῆ	και τῶι δῆμοι . . .
	ἢς ἐπρ	υτάνεν(εν,		
	ἐκθῆ	ε	γραμμῶ(τευεν, ὁ δεινα ε-	
5	πιστατ	ει, Πυργ(ων ἤρχεν, ὁ δεινα εἰ-		
	πεν' ἴπα	ινῆσαι /		
	οδώρο τ	ον Χιον (ἀρετῆς ἐνεκα και εὐνοίας		
	τῆς εἰς	(Ἀ)θηναί(ους, και εἶναι αὐτὸν π-		
	ροῦζο	(ν) και εἰ(εργέτην		
10	ψ)ησι			
			

Ἐάντων τῶν στίχων τὰς ἐξαγράμματος ἀρχάς, ὡς τὰς ἀπεγώρῃσα ἐνταῦθα διὰ γραμμῆς καθέτου, τὰς ἀνέγνων ἐπὶ λίθου Πεντελησιῦ, ὕψ. 0,19, πλάτ. 0,11, πάχ. 0,08, ἐν ἡγοράσαμεν διὰ τὸ Μουσεῖον τῆς Ἐταιρίας τῆ 12 Ἰουνίου τοῦ ἔτους τοῦτου και εἶδα, θετι ἀνήκουσιν εἰς ἐκεῖνον τὸν ἀρ. 13 τοῦ Corpus, τὸν ἐκδοθέντα τῷ 1877. Εἶναι δὲ ἐλπὶς και ἄλλοι πολλοὶ τῶν ἐν ἐκείνῃ τῇ πλουσίᾳ συλλογῇ ἀριθμῶν νὰ συμπληρωθῶσιν οὕτω και κάλλιον ἔτι, προιόντος τοῦ χρόνου. — Κατεγρῶφῃ τὸ νέον τεμάχιον ὑπ' ἀρ. Λιθίνων 3771.

Ἐν Ἀθῆναις, τῆ 20 Νοεμβρίου 1883.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Α. ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗΣ

ΑΓΓΕΙΟΝ ΤΑΝΑΓΡΑΪΚΟΝ

(Ἔγρα Πίν. 7 και 7*)

Ἐκατὰ μάρτιον τοῦ 1881 ὁ ἔφορος κ. Σταματάκης ἀνεσκαψεν ἐν Τανάγρα παρα τὴν εἰς Θήβας ἀγρυσαν πεδινήν ὁδὸν τάφον, ἐν ᾧ εὐρέθησαν πλὴν πηλίνων τιῶν μορφῶν και πολλὰ ἀργεῖα, μεταξὺ δὲ τούτων ἐξέγρῃσι τὰ ἐξῆς:

1) Σκύρος τριώτος ὕψ. 0,175 (ἀριθ. τοῦ εὐρε-

τηρίου τῆς ἀρχαιολ. Ἐταιρίας 2382) ἔχων τρεῖς παραστάσεις. α'. και β'. Γυνὴ ἐν γιγῶνι ποδῆρει και ἀνευ κοσμημάτων κατὰ τὰς παρυφάς. Ἀμφότεραι φέρουσι ἄβας, ἡ μὲν μίαν, ἡ δὲ δύο, ὑπενοθυμίζουσι δὲ κατὰ τὴν τέχνην ἐν μικρῷ τῆν ἐν Μονάχῳ Εἰρήνην τοῦ Κηφισοδότου. γ'. Ἀνὴρ ἐν γι-

των χειριδιωτῶ καὶ ὑποδήμασιν ὑψηλοῖς φέρει ἐπίσης θάλας.

2) Κρατῆρ κωδωνοειδῆς ὕψ. 0,34 (ἀρ. 2255) ἔχων δύο παραστάσεις. α'.) Ἐν τῷ κέντρῳ ἡ Ἀριάνη καθήμενη, εἰριδουσατὸν ἄριστον ἀγκῶνα ἐπὶ τυμπάνου· πρὸ αὐτῆς ἔρσιος ὁ Διόνυσος, πρὸς ἐν ἵπταται δαίμων πτερωτός, περὶ δὲ αὐτοῦ θίασος ἀποτελούμενος ὑπὸ τεσσάρων Σατύρων καὶ τριῶν Μαινάδων καθήμενων ἢ μῆ. 6'.) Ἐν τῷ κέντρῳ κἀθηται γυνὴ κρατοῦσα κιβώτιον ἀνοικτόν· πρὸ αὐτῆς ἀνὴρ ἐπὶ βακτριῆς εἰριδόμενος· περὶ αὐτῶν τρεῖς γυναῖκες καὶ δύο νεανίαι ἐν διαφόροις στάσεσι, πάνθηρ, ἔρσιος καὶ δαίμων πτερωτός. Λευκὰ εἰσὶ τὰ γυμνά γυναικῶν τιῶν, ἰματῖα τινα, ὁ πάνθηρ καὶ ἄλλα ἀντικείμενα, ἐκάστη δὲ μορφή ἔχει ἴδιον ἔδαφος, ἐρ' οὐ ἴστανται.

3) Δύο μικρὰ ἀγγεῖα μέλανα ἀνευ κοσμήματος, ἔχοντα σχῆμα ἀστραγάλου.

4) Δι ὑπὸ τοῦ κ. Μυλωνᾶ ἐν Mitth. d. arch. Inst. 1882 πίν. 12 καὶ 13 δημοσιευθεῖσαι λήκυθοι.

5) Τὸ ἀγγεῖον, οὗ τὴν μίαν παράστασιν (1) δημοσιεύμενον ἐν πίν. 7 ἔχον ὕψ. 0,42· τοῦτο εἶναι ἴσως τὸ λαμπρότατον τῆς συλλογῆς τῆς Ἑταιρίας. Ἐν πρώτοις τὸ γόναμα εἶναι ἀρκετὰ ἐπιτυχῆς καὶ ἡ παρισταμένη μάχη πολυπρόσωπος, αὐτὴ δὲ ζωηρὰ καὶ πολλαγῶ παρακεκινδυνευμένη κινήσεις ἐκπλήττουσι καὶ θαμβοῦσι τὸν θεατῆν. Τὸ τεχνικὸν μέρος εἶναι τέλειον καὶ ὑποβοηθεῖ οὐχὶ ὀλίγον τὴν ἔλγην ἐντύπωσιν· ὑπάρχουσι θημῶς καὶ τινα σπουδατὰ λάθη, διαφυγόντα τὴν προσοχὴν τοῦ τεχνίτου, ἥτοι αὐτὰ δόρατα κρατοῦσα δεξιὰ χεῖρας τῶν δύο ἀσπιδοφόρων τῆς ἀνω σειρακῆς ἢ ἀριστερὰ τοῦ τρίτου τῆς κάτω. Ἀνάλογος τῆς ὅλης ἐπιπέδου καὶ τῶν μερικῶν κινήσεων εἶναι καὶ ὁ λοιπὸς κόσμος τῶν προσώπων. Ἰδίως πλουσίως κεκοσμημένοι εἰσὶν αἱ παρυφαῖ τῶν γλαυκῶν, οἱ κολλοὶ τῶν ξιφῶν, αἱ περιεφαλαίαι καὶ τὸ ἑσωτερικὸν τῶν ἀσπίδων, ὧν τὰ κοσμήματα τοῦτο ἔχουσι τὸ ἴδιον, ὅτι παριστῶσι τε-

ρατα ἔχοντα τὰ μὲν ἀνω τῆς ὀφθαλμοῦ γυναικῆς ἡ ἵππου, τὰ δὲ κάτω ἰχθύος. (1)

Καὶ τί μὲν ἠθέλησεν ὁ τεχνίτης νὰ παραστήσῃ, δὲν εἶναι ἀσκόλον νὰ εἴπῃ τις. Ἡ τέχνη του εἶναι σαφεστάτη. Τρεῖς ἄνδρες, ὁ μὲν ἱππεύς, ὁ δὲ γενειῶν καὶ ὁ τρίτος φέρων πῖλον, μάχονται ἀπὸ ὑψηλοτέρου ἐδάφους πρὸς τέσσαρας ἔχθρους, ὧν οἱ μὲν φέρουσι ἀσπίδα, δόρυ καὶ ξίφος, οἱ δὲ λοιποὶ δύο, οἱ πρὸς τὰ ἄκρα, ἀντὶ ἀσπίδων προτείνουσι τῇ ἀριστερᾷ δορὰς ζῶων. Αἱ διευθύνσεις τῶν προσώπων τῶν, ἰδίως δὲ ἡ στάσις τοῦ τὸν ἀριστερὸν πόδα ἐπὶ λίθου τιθέντος χαρακτριζοῦσιν ἄριστα τὴν χαμηλοτέρην θέσιν τῶν ἀπέναντι τῶν πολεμίων. Τὸ ἀνόμαλον τοῦ ἐδάφους δηλοῦσι καὶ τὰ ἐπ' αὐτοῦ διασπαρμένα δένδρα. Ἡ μάχη εἶναι πεισματώδης, ἀλλ' ἤδη ἡ νίκη κλίει ὡς ὑπὲρ τῶν τριῶν, διότι ὁ πρὸς τὸ ἀριστερὸν ἄκρον τῶν τεσσάρων ἀνατρέπεται ὑπὸ τοῦ ἱππέως.

Ἄλλα μολοντοὶ ἡ πράξις εἶναι τόσοσ σαφῆς, ὅ ἀκριβέστερος ὅμως ὁρισμὸς αὐτῆς δὲν εἶναι εὐκόλος. Ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνεται αὐτὴ πρὸς ἐπιμυθικοῦ τίνος γεγονότος· ἀλλ' ἐγὼ τοῦλάχιστον μετὰ πολλὰς ἀποπειράς πρὸς ἐρμηνείαν τῆς παραστάσεως ἐπέισθη, ὅτι ὁ γράψας τὴν μάχην ταύτην οὐδὲν ὁρισμένον γεγονός εἶχεν ἐν νῶ, ἀλλ' ἠθέλησεν ἐπιδεικνύων τὴν λαμπρὰν τέχνην του νὰ παραστήσῃ μάχην τινὰ οἰανδήποτε. Εἶναι ἀληθές, ὅτι δύο τοῦ ἐνὸς μέρους φέρουσι δέρματα ἀντὶ ἀσπίδων καὶ ὅτι οἱ δύο νεανίαι τοῦ ἐτέρου, ὁ ἔριππος καὶ ὁ τὸ πῖλον φορῶν ἠδύνατον νὰ ἐκλήρωθωσιν ὡς Διόσκουροι· ἀλλὰ τότε τίς ἐστὶν ὁ τρίτος; καὶ κατὰ τίνων μάχονται; Ἐν γένει δὲ πρὶν ἐπιδοθῶμεν εἰς εἰκασίας ἀγόνους ἴσως, πρέπει ν' ἀναμνησθῶμεν, ὅτι τὸ ἀγγεῖον τοῦτο ἐπιτύθη εἰς ἐσχῆρῳ, καθ' ἣν εἶχεν ἀρχίσει τὸ μὲν μυθολογικὸν ἠνδιαφέρον νὰ ἐκλείπῃ, ἢ δὲ τέχνη ν' ἀγαπάται καὶ νὰ θαυμάζηται καὶ γάρῃ ἐαυτῆς, οὐχὶ πλέον ἀποκλειστικῶς γάρῃ τῶν παριστωμένων ἀντικειμένων. Ὅ δὲ ἡμέτερος τεχνίτης ὡς ἐν ἄλλοις ἐλέγχεται ἀκολουθῶν τῷ νεωτέρῳ πνεύματι, οὗτω ἴσως καὶ ἐν τοῦτω γράφον μάχην

(1) Ἐκὶ τῆς ἐπίρας εἰς τὰς ἀσπίδας ἀντικείμενα δύο ζῶων νεανίων, ὧν ὁ μὲν εἰς κἀθηται ἐπὶ βράχου, οἱ δὲ λοιποὶ τρεῖς ἴστανται. Ἀποτίει φέρουσιν ἐπὶ τῶν ὀμων γλαυκῶν, πέτασος ἐπὶ τοῦ τραχήλου καὶ δόρατα ἐν τῇ χερσὶ. Ἐκὶ τοῦ ἐδάφους ἀνωρῶν.

τινά άόριστον παρέστησεν αυτήν επί τῷ ιδανικώτερον καί ἠρωικώτερον μόνον ὅπως ἐλευθέρως δυναθῆναι νά ἐνώσῃ ἐν τῇ αὐτῇ εἰκόνι ἰππεῖς μετά πεζῶν, κράνη μετά πετάσων καί ἀσπίδας μετά δορῶν. Διότι ἐν γένει φαίνεται, ὅτι ἡ ποιικιλία ἐν πᾶσιν ἦν μέλημα αὐτοῦ ἐκ τῶν κυριωτάτων.

Ἀφίνοντες λοιπόν τήν ἐρμηνείαν, ἐρχόμεθα νά ἐξετάσωμεν τήν τέχνην τοῦ ἀγγείου. Ὁ τρόπος τῆς ἐργασίας εἶναι ὁ συνήθης τῶν ἐχόντων ἐρυθράς μορφάς ἐπὶ μέλανος ἐδάφους· ἴδιον ὅμως αὐτῷ εἶναι ἡ ὅλως ζωγραφική διάθεσις τῶν προσώπων ἐπὶ διαφόρου ἐδάφους καί τὸ ζωγραφικόν τοῦτο ἐπαυξάνεται τὰ δένδρα, ἅτινα ἐπίσης φαίνονται ἰσάμενα ἐπὶ κατωφεροῦς ἐδάφους. Ταῦτα κατατάσσουσιν ἤδη τὸ ἀγγεῖον τοῦτο εἰς τήν πολυάριθμον τάξιν ἐκείνων, ἅτινα παρεκκλίνοντα τοῦ ἀπλοῦ τρόπου τῶν τεχνῶν τοῦ πέμπτου αἰῶνος καί τῶν παλαιότερων ἐπιδιώκουσιν ἐντυπώσεις ἐργῶν μεγάλης ζωγραφικῆς. Οὐχ ἦτον τὸ ἡμέτερον ἀγγεῖον ὡς μὴ χρωμένον παντελῶς τῷ λευκῷ χρωματί, δικαιολογῶν δὲ ἐκ τῆς ἰδιαίτερας περιπτώσεως τὰ δένδρα ἐδάφῃ, ἐφ' ᾧ ἴστανται τὰ δύο μέρη, ἐπίσης καί ἐκ τοῦ ὅλου ἐν γένει τρόπου τῆς ἐργασίας φαίνεται ἰσάμενον εἰς τὸ μεταίχιμιον τῶν δύο ρυθμῶν, τοῦ ἀρχαίου καὶ τοῦ νεωτέρου, τοῦ ζωγραφικοῦ. Τὸν τελευταῖον τοῦτον ἐν πάσῃ αὐτοῦ τῇ ἀναπτύξει δεκνύει τὸ ὑπ' ἀριθ. 2 ἐν ἀρχῇ τοῦ ἀρθροῦ τοῦτου περιγραφέν ἀγγεῖον, ἀμέλειστον δὲ πως καί ἀσθενέστερον καί τὸ ἐν τῷ πίν. 7^ο δημοσιευόμενον, ὅπερ καί αὐτὸ ἐκ Βοιωτίας προέρχεται (Θεσπιῶν ἢ Θηβῶν)· διότι καί ἐπ' αὐτοῦ ἡ διάθεσις τῶν μορφῶν εἶναι κατ' ὅλως ζωγραφικόν τρόπον ἐπὶ διαφόρων ἐδαφῶν, οἱ ἱματισμοὶ πλούσιοι εἰς κοσμημᾶτα καί ἐνίοτε εὐλας θεατρικῆ, ὡς ὁ τοῦ ἐν τῷ μέσῳ ἀνδρὸς, τὸ δὲ λευκὸν χρῶμα ἐπιπολλᾶζον πανταχοῦ, ἔνθα πρόκειται νά δηλωθῆ ἰδιαίτερον τι· οὕτω λευκά εἰσιν ὅχι μόνον τὰ γυμνά μέρη τῶν γυναικῶν, ἡ χῆλη καὶ ἡ στολή τοῦ ἀνδρὸς, ἀλλὰ καί τὰ μῆλα, τὰ φύλλα τοῦ δένδρου καί ὁ στέφανος τοῦ Σατύρου. Ὁ ρυθμὸς οὗτος ἐν Ἐλλάδι μόνον ἐκ Βοιωτίας γνωστός ὢν, ἦν βεβαίως ἄγνωστος τῇ γῶρᾳ ἐκείνῃ· τὰ δὲ ἐκ Λοκρίδος ὀλίγιστα εἶματα τοῦ αὐτοῦ ρυθμοῦ εἶναι πολλὴ πιθανῶς ἢ βοιωτικὰ ἢ ἀπομιμήσεις τοι-

ούτων. Καί εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι καί ἐπὶ ἀττικῶν ἀγγείων τῶν χρόνων τοῦ Δημοσθένους περίπου ὁ κόσμος τῶν ἐνδυμάτων εἶναι πλούσιος, τῶν δὲ διαφόρων χρωμάτων ἡ χρῆσις γίνεται ἀφρονωτέρα, οὐχ ἦτον ὅμως ἡ ἀττικὴ σωφροσύνη καί μετρίότης πανταχοῦ διαφαίνεται καί ἐνταῦθα· ἀναγνωρίζοντες τὰ στενὰ ὅρια τῆς τέχνης τῶν οἱ Ἀθηναῖοι ἀγγειογράφοι οὐδέποτε ἐπέδιωξαν ἐντυπώσεις τῶν ἐργῶν τῆς καθαρᾶς ζωγραφικῆς· ἡ σύνθεσις τῶν, πλὴν μικρῶν τινῶν νεωτερισμῶν(1), διατελεῖ πάντοτε οὕσα ἀπλουστάτη· αἱ μορφαὶ ἴστανται ἐν συνήθειᾳ ἀπασαί ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἐδάφους, ἡ μία παρὰ τῆν ἄλλην, ὡς ἐπὶ τῶν ἀνεγλύφων τῆς καλῆς ἐποχῆς. Παραστάσεις δὲ, ὅσαι αἱ δημοσιευόμεναι βοιωτικαί, ἔχουσιν μορφάς τινος ὑπερκειμένης τῶν ἄλλων, δὲν εἶναι συνήθεις ἐπὶ ἀττικῶν ἀγγείων. Δεύτερον διαφέρουσιν οἱ Ἀθηναῖοι τῶν γειτόνων Βοιωτῶν κατὰ τὴν λεπτότητα καί τὴν ἀριστοκρατικὴν, οὕτως εἰπεῖν, εὐγένειαν, ἣν ἐντυποῦσιν τοῖς προσώποις καί ἐν αὐτοῖς ἐπι τοῖς ἀμελειστοῦς ἐργοῖς τῶν. Παράδειγμα ἔστω καί πάλιν ἡ ἐν πίν. 7^ο δημοσιευομένη παράστασις, ἥτις κατὰ τὴν λεπτότητα καί χάριν τόσον ὑπολείπεται τοῦ ἐν πίν. 3 τοῦ προηγουμένου φύλλου τοῦ παρόντος περιαιχοῦ δημοσιευθέντος, ἀλλῶς τε ἀμελειστάτου ἀγγείου. Διὰ τοῦτου ὅμως δὲν θέλω νά εἶπω, ὅτι ἐπὶ βοιωτικῶν ἐργῶν δὲν εὐρήνται μορφαὶ εὐγενεῖς καί χαριέσταται, ἀλλὰ μόνον ὅτι τὰ πλεῖστα ὁμοιάζουσι πολλὸ μᾶλλον πρὸς τὰ τῆς Κάτω Ἰταλίας, ὅθεν καί ὁ ρυθμὸς οὗτος ἔλαβε τὸ ὄνομα. Διότι μέχρι πρό τινος μόνον ἐξ ἐκείνης τῆς χώρας ἦν γνωστός, ἐν ᾧ περὶ τῶν βοιωτικῶν ἀγγείων δὲν ἠδύνατο ἀκόμη νά γίνῃ λόγος. Τώρα ὅμως εἶναι βεβαίως ἄξιον νά ἐρευνηθῆ τοῦ κατὰ πρώτον ἐγεννηθῆ ὁ ρυθμὸς οὗτος, καί ἂν δὲν εἶναι δίκαιον ἀντι-τῆς Κάτω Ἰταλίας νά καλεῖται βοιωτικὸς.

Δὲν φαίνεται λοιπόν πολλὸ πιθανόν, ὅτι κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους οἱ Ἰταλοὶ ἀνέπτυξαν μόνον ἰδιότροπον ρυθμὸν, πολλῶν δὲ ἦτον πιθανόν, ὅτι ἀνέπτυξαν αὐτὸν συγχρόνως μετά τῶν Βοιωτῶν καί ἀσχετῶς ἀπ' αὐτῶν, διὰ τοῦτου δυνάμεθα οἰεσθῶν

(1) Π. γ. τῶν ἱπταμένων ἱρῶντων καὶ ἄλλων θαμνῶν, οἵτινες ἐβρίσκονται συχνάκις ὀλίγον ὑψηλότερον τῶν λοιπῶν μορφῶν.

μετά βεβαιότητος ν' ἀποφανθῶμεν, ἐτι ἐν ταῖς βοιωτικαῖς πόλεσιν, ἰδίως ἐν Τανάγρα καὶ Θεσπιαῖς, ἐγενήθη πρῶτον ὁ ρυθμὸς οὗτος καὶ ἐκεῖθεν διεδόθη εἰς τὰ διάφορα μέρη τῆς Ἰταλίας καὶ τὰ βόρεια τοῦ Εὐξείνου παραλία. Ἡ ὑπόθεσις αὕτη ὑποστηρίζεται ὑπὸ πολλῶν λόγων. Καὶ πρῶτον ἐτι ἡ τέχνη ἤκμαζεν ἐν Τανάγρα κατὰ τὸν τρίτον καὶ δεῦτερον πρὸ Χρ. αἰῶνα, ἀποδεικνύουσι αἱ ἀπειροὶ πηλιναι μορφαί, αἱ κατὰ τὰ τελευταῖα ἐτη ἐν ταῖς τάφροις αὐτῆς ἀνακαλυφθεῖσαι. Ἄλλος λόγος δύναται νὰ ληφθῆ ἐκ τοῦ σχήματος ἀγγείων τιῶν, τοῦ κωδωνοειδοῦς, ὅπερ ἐν μὲν Ἰταλίᾳ ἀπαντᾷ συχνότατα, ἐν Ἑλλάδι ὅμως, ὅσον ἐμοὶ γνωστὸν, μόνον ἐν Βοιωτίᾳ ἀπὸ τοῦ 4^{ου} αἰῶνος καὶ ἐφεξῆς. Τῶν εἰκόσιαι καὶ ἑξ ἀγγείων τοῦ σχήματος τούτου, τῶν ἐν τῇ συλλογῇ τῆς Ἀργ. Ἐπιταρίας εὑρισκόμενων, οὐδὲ ἐν ὑπάρχει μὴ βοιωτικὸν (1). Καὶ ὅσα τούτων φέρουσι γραφὰς ἁμοιάζουσι τῶσιν πολλοῖς ταῖς Κάτω Ἰταλίας, ὥστε εὐκόλον εἶναι νὰ πατηθῆ τις. Δὲν εἶναι δὲ δυνατόν ἡ ἁμοιότης αὕτη καὶ τοῦ σχήματος καὶ τοῦ ρυθμοῦ μεταξὺ βοιωτικῶν καὶ ἰταλικῶν ἔργων νὰ ἦναι τυχαία, ἀλλ' ἐξάπαντος ὑπῆρξεν εισαγωγὴ τῶν πρᾶϊόντων ἀπὸ τοῦ ἐνός καὶ ἀπομίμησις μετὰ ταῦτα παρὰ τοῦ ἑτέρου μέρους. Δὲν ἀναφέρομεν τὸς παραστάσεις, μυθολογικάς ἢ τοῦ κοινοῦ βίου· διότι αἱ μὲν τελευταῖαι ὡς καὶ αἱ διονυσιακαὶ δὲν ἦσαν βεβαίως ἰδίαι μόνον τοῖς Βοιωτοῖς· αἱ δὲ μυθολογικαὶ διὰ τῶν δραμάτων εἶχον καταστῆ κτήμα κοινὸν πάντων τῶν Ἑλλήνων. Οὐχ ἤττον ὅμως πρέπει νὰ σημειώσωμεν, ὅτι καὶ ἐπὶ βοιωτικῶν ἀγγείων ἄλλων ἢ ληκυθίων ἀπαντῶσιν ἐπιτύμβιοι στήλαι καὶ γυναῖκες περὶ αὐτάς, ὡς καὶ ἐπὶ τῶν λεγομένων ἀπουλικῶν (2). Ἐπειτα εὑρίσκονται παραστάσεις τινές, αἵτινες ἔχουσι τὴν ἀληθείᾳ ἰδιᾶσιν τι βοιωτικῶν· π. γ. ἡ παράστασις τοῦ Κέδμου φονεύοντος τὸν δράκοντα, παράστασις ἣτις οὐδόλλως ἦν συνήθης τοῖς παλαιότεροις ἀγγειογράφοις (3), ἐν ᾗ

ἀπὸ τοῦ 4^{ου} αἰῶνος καὶ μετὰ ταῦτα εὑρίσκονται ἀγγεῖα ἰταλικά, ἐνίοτε ἀληθῶς περιέργα· οὗτω ἐπὶ ἐνός (Welcker Alte Denkm. III πίν. 23, 1) παρίστανται σχεδὸν ὅλοι οἱ θεοὶ, ὅσων καὶ ὁ Διῶγυλος ἐν Ἐπτᾷ ἐπὶ Θήβας ὡς ἰδίως Θηβαϊκῶν μνημονεύει· ἄλλο δὲ καλὴν (Millingen Uned. Mon. 27) παρουσιάζει ὄλιως ἐπιγυρῶν δαίμονας, τὸν Ἴσμηγνὸν καὶ τὴν Κρηναίην. Δὲν φαίνεται, ἐτι οἱ Ἰταλοὶ οὗτοι ἀντέγραφον Βοιωτοὺς τεχνίτας;

Ἐν ἄλλῃ δὲ τῇ παραστάσει, τῇ τῶν Ἐσπερίδων, ἰσως εἶναι δυνατόν ν' ἀποδειχθῆ καὶ καλλιτέτερον ἡ στενὴ σχέσις τῶν ἀγγειογράφων τῆς Κάτω Ἰταλίας πρὸς τοὺς τῆς Βοιωτίας. Ὁ μῦθος ἐτι ὁ Ἡρακλῆς κατὰ διαταγὴν τοῦ Εὐρυσθέως ἐπορεύθη ἵνα φέρῃ τὰ χρυσὰ μῆλα ἐκ τοῦ κήπου τῶν Ἐσπερίδων, εἶναι ἀρχαιότατος· ἦδη ὁ Ἡσίοδος (Θεογ. 215) ποιεῖται μνείαν αὐτοῦ, μετ' αὐτὸν ὁ Φερεκύδης καὶ ἄλλοι πολλοὶ. Φαίνεται δὲ, ἐτι δύο παραδόσεις ὑπῆρχον, ἡ μὲν συμπλέκουσα εἰς τὸν μῦθον καὶ τὸν Ἀελιαντα, ὅστις δρέπει τὰ μῆλα, ἐν ᾗ γρόνῳ ὁ Ἡρακλῆς βαστάζει τὸν οὐρανόν· καὶ τὰ ἀρῶναιότερα μνημεῖα τέχνης, τὰ οὐτὸ Πausanias ἀναφερόμενα (V 18, 4. V 40, 9, V 44, 6. VI 19, 8) ἀκολουθοῦσι τὴν παράδοσιν ταύτην. Κατὰ δὲ τὴν μεταγενεστέρην ὁ Ἡρακλῆς εἰσδίδει αὐτὸς εἰς τὸν κήπον τῶν Ἐσπερίδων, φονεύει τὸν τῶν μῆλων κυλάττοντα δράκοντα καὶ ἀρπάζει αὐτὰ. Ὑποθέτω, ἐτι πρῶτος ὁ Εὐρύπιδης (Ἡρακλῆς μαινίμ. 394 x. ἔ.) μετέπλεσε τὸν μῦθον οὗτω, καὶ τοσοῦτο δέσπει οἱ ἄνθρωποι τῶν γρόνων τοῦ ποιητοῦ ἐξετίμων μάλλον τὴν ἐπιτηδεύτηρα καὶ τόλμην τοῦ ἥρωος ἐν ἀγωνί ἐπιικινύων πρὸς δράκοντα φοβερόν ἢ τὴν ὄλιως παθητικὴν, πρὸς δὲ καὶ ὀλίγων ἀγροφορικῶν ρώμην, ἣν θὰ ἐπεδείκνυεν φέρων ἐπὶ τῶν ὤμων τὸν πόλον τοῦ οὐρανοῦ. Καὶ μετὰ τὸν πέμπτον αἰῶνα πάντες οἱ τεχνίται, ὀλίγων ἐξαίρουμένων, ἠκολούθησαν τὸν Εὐρύπιδην (4). Μεταξὺ δὲ τῶν ἔργων αὐτῶν τὰ πλεῖστα εἰσιν ἀγγεῖα τῆς Κάτω Ἰταλίας

(1) Ἐν Arch. Zeitung 1880 πίν. 10 ἰκρήσιον ἑστὴν κρατῆρα τῆς κωδωνοειδοῦς ἐκ Παιραιῶς· ἀλλὰ πάντων τῶν ἐν Πειραιῖ ἀγορευόμενων ἀγγείων ἡ προέλευσις μὲν ἀμφίβολος.

(2) Ἐν τῇ συλλογῇ τῆς Ἐπιταρίας ἀρ. 1424 καὶ 2618 (κρατῆρ κωδωνοειδοῦς).

(3) Περὶ τοῦ Κέδμου ἐπὶ ἀγγείων πρὸς Heydemann ἐν Arch. Zeitung 1872 σελ. 35 ff.

(4) Περὶ τῆς παραστάσεως τοῦ μῦθοῦ τῶν Ἐσπερίδων πρὸς Gerhard Akad. Abhandl. I, σελ. 50 καὶ ff· ἐπίσης Heydemann Berliner Winckelmannsprogramm 1870. Ταῖς ἐν αὐτῶν ἀναφορμαῖς προσέθετον καὶ τὰ ἑξῆς δύο ἀγγεῖα: 1) Catal. of vases of the British Mus. II σελ. 349 C 1 καὶ 2) πρὸς ἐν τῇ αὐτῇ Μουσείῳ Arch. Ztg. 1875, σελ. 112.

του ῥυθμοῦ, περὶ οὗ πρόκειται, οὐδὲ ἐν δὲ, νομίζω, ἐξ Ἑλλάδος· τὸ περιεργον ὁμοῦς εἶναι, ὅτι πολλὰ τῶν παραστάσεων ἔχουσι καὶ τὴν τὸ κωμικόν, μία δὲ παρῶσαι ἐντελὺς τὸ ἔργον τοῦ ἥρωος παριστώσα ἀντ' αὐτοῦ Σάτυρον ὑψοῦντα τὸ ρόπαλον κατὰ τοῦ περὶ τὸ δένδρον δράκοντος, ὅστις ἀντὶ χροῦσων μῆλων φυλάττει τρία εὐτελῆ ἀγγεῖα (ιδ. Heydemann ἔνθα καὶ ἀνωτ. πίν. ἀρ. 1). Φαίνεται ἄρα, ὅτι τὸν μῦθον τοῦτον ἐξέλεγον οἱ τεχνῖται κατ' ἐκλογὴν πρὸς παρῶθῃσι.

Εἶναι λοιπὸν καὶ πάλιν τυχαία σύμπτωσις, ὅτι ἡ κατὰ πρότον ἐπὶ ἐλληνικῶν ἐξ Ἑλλάδος ἀγγείων ἀπαντώσα παράστασις τοῦ μῦθου τῶν Ἑσπερίδων εἶναι παρῶθια· διότι τοῦτο, ἂν μὴ σφάλλωμαι, παριστᾷ τὸ μνημονευθὲν ἠδὲ βοιωτικὸν ἀγγεῖον, ἢ μία παράστασις τοῦ ὁποῖου ἀπεικονίζεται ἐν πίν. 7^α (1). Ἐν τῷ μέσῳ ἔχονεν δένδρον φέρον καρποὺς στρουγγύλους, δεξιὰ μίαν γυναῖκα, ἣτις τύμπανον τῇ μιᾷ κρατοῦσα δρέπει τῇ ἐτέρᾳ καρποῦς· ἀπ' ἐτέρου δὲ ἀνὴρ ἐνδυμα φροῶν περιεργον πλησιάζει μετὰ μεγάλῃ προσοχῇ πρὸς τὸ δένδρον βεβῶνεν καὶ τὴν χεῖρα πρὸς τοὺς καρποὺς. Ἡ προσοχὴ καὶ προφύλαξις αὐτοῦ φαίνεται ὅτι εἶναι ἀναγκαῖαι, διότι γῆν παρὰ τὴν ρίζαν τοῦ δένδρου ἰσταμένη ἔργον ἔχει τὴν φυλακὴν τῶν καρπῶν ἀντὶ ὁμοῦς ἢ ἀγωνίζεται περὶ αὐτῶν, μετ' ἀρελείας καὶ βλακωδῶς προσβλέπει τὸν προσερχόμενον κλέπτην. Πέραν τοῦ ἀνδρὸς πρὸς τὰριστερὰ καθήκει ἐτέρα γυνὴ τείνουσα ἐκπλαμῶς τὴν χεῖρα, πρὸς τὰ δεξιὰ δὲ τῆς δρεπούσης φαινεται Σάτυρος ἐπιλαμβανόμενος κλάδου δένδρου, ὡσεὶ θέλων νὰ πηδῆσθαι καὶ ζυγῆ μεταστρεφόμενος δὲ τὸ πρόσωπον πρὸς τὸ κέντρον ὑποδεικνύει τὸ αἶτιον τῆς ἐκπλαμύσεως του. Νομίζω ἀναμυθολογῶν εἶναι, ὅτι τὸ ἀγγεῖον παριστᾷ τὸν Ἡρακλῆα ἐν τῷ κήφω τῶν Ἑσπερίδων, ἔνθα ἀντὶ δεινοῦ δράκοντος φυλακὰς τῶν μῆλων εὐρίσκομεν ἀθῶαν χίνα· ὁ ἥρωος οὐδὲν ἤπιον προσέρχεται μετὰ μεγίστης προσοχῆς, καὶ ἐνταῦθα ἔγκειται τὸ κωμικόν τῆς παραστάσεως. Ὅτι ἐν γένει ὁ μῦθος ἢ ὅλος ἢ ἐν μέρει παρῶθιτο, εἴ-

πομεν ἠδὲ, παραδείγματα δὲ ἀναφέρει ὁ Heydemann (ἐνθ' ἀνωτ. σ. 7). Εἰς Σάτυρος παρίσταται θαυμάζων ἐπὶ τοῖς γινόμενοις καὶ ἐπὶ τοῦ ἀγγείου τοῦ Ἀστίου (Millin Gal. myth. 114, 444), ἐν ἄλλοις δὲ αἱ Ἑσπερίδες κηθρίζουσι ἢ ἄρχουσι (Gerhard ἔνθα καὶ ἀνωτ. πίν. 2 καὶ 19), ὅπως καὶ ἐπὶ τοῦ ἡμετέρου ἢ μία κρατεῖ τύμπανον.

Ἐκ τούτων ἀρκούντως ἀποδεικνύεται στενὴ τις σχέσις, ἂν οὐχὶ ἀκριβῆς ἀπομνημῆσι, μεταξὺ τῶν Βοιωτῶν τεχνιτῶν καὶ τῶν τῆς Κάτω Ἑταρίας. Δικαιούμεθα δὲ νὰ προσδοκῶμεν, ὅτι νεώτεροι ἀνακαλύψεις καὶ ἀκριβέστεραι ἔρευναι θὰ ἐπικυρώσωσι τὴν ἀληθειαν ταύτην. Οὕτω οὐχὶ πρὸ πολλοῦ περιηλθον εἰς τὴν συλλογὴν τῆς Ἑταιρίας δύο ἀλάβαστρα ἐκ Βοιωτίας (ἀρ. 2000 καὶ 2802) φέροντα γραφὴν Αἰθίοπος (Βουσίριδος ἴσως) ἐν πλατείας ἀναξυρίσιν. Τέσσαρα ἄλλα πανόμοια τούτοις ἐξ Ἑταρίας δὲ προερχόμενα, ἦσαν ἠδὲ πρὸ πολλοῦ γνωστά (1). Ὅτι δὲ ὁ Heydemann περὶ τῶν τεσσάρων λέγει, ἀληθεύει καὶ περὶ τῶν ἐξ λεγόμενον, ὅτι δηλαδὴ ἅπαντα ἐξήλθον τοῦ αὐτοῦ ἐργαστηρίου, ὅπερ βεβαίως ἦν βεβαιώσθαι.

Τὸ συμπέρασμα τῶν εἰρημένων εἶναι, ὅτι κατὰ τὸν τρίτον καὶ δεῦτερον πρὸ Χρ. αἰῶνα ἡ τέχνη τῶν Βοιωτῶν σπουδαίως ἐπέδρασαν ἐπὶ τῶν Ἑταλῶν. Καὶ ἐπειδὴ ἡ ἐπιδρασις αὕτη ἄνευ εἰσχωγῆς βοιωτικῶν προϊόντων εἰς Ἑταλίαν ἦτο δύσκολον ἢ μὲλλον ἀδύνατον νὰ ἐπιτελεσθῆ, ἔπειτα ὅτι τοὺς Ἀθηναίους κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην διεδέθησαν ἐν ταῖς μετὰ τῆς Ἑταρίας συναλλαγῆσι οἱ Βοιωτοί. Καὶ τοῦτο οὐδόπως παράδοξον. Τὸ Ταναγραϊκὸν καὶ τὸ Θεσπιτικὸν πεδίον, καὶ περ εὐφρορα ὄντα, ἔνεκα τῆς μικρᾶς ἐκτάσεως τῶν ὁμοῦς οὐδόπως ἐξήκουον εἰς διατροφήν πῶλων ὅπως οὐδὲν σπουδαίων (2), ἂν μὴ πρὸς τὴν γεωργίαν εἰήσκουν καὶ τὸ ἐμπόριον καὶ τὴν βιομηχανίαν. Ἄλλ' οὐδὲ τοῦτο εἶναι παράδοξον, τὸ ὅτι βοιωτικὰ ἀγγεῖα, ἂν μὴ ἐξεδιώξαν, τοὐλάχιστον διεγωνίζοντο ἐπιτυχῶς πρὸς τὰ ἀπτικά ἐν ταῖς ἀγοραῖς τῆς Ἑταρίας καὶ τοῖς παραλίαις τοῦ Εὐξείνου· διότι καὶ τὰς πηλίνας μαρρὰς τῆς Ταναγράφος ἀπεμμοῦντο πολ-

(1) Τὸ ἀγγεῖον ἐστὶ καὶ τοῦτο σχῆμα κωμικοῦδὸς ἀρπάζου, ὅπως ο. 36. Ἀρθ. τοῦ ἔργου. 2001. Ἡ ἕτερα παράστασις εἶναι πολὺ ἑρμηνευμένη διακρινόμεν ἄνευ τῶν ἐπισημασθῶν ἀντὶ τῆς κρατοῦσας βακτηρίαν.

(1) Ὅρα Heydemann ἐν Arch. Zeit. 1873 σελ. 37 ἑξ.

(2) Ὁ Strabon σελ. 410 λέγει, ὅτι εἰς τὴν ἰσχυρὴν τὴν Ταναγρα καὶ αἱ Θεσπικαὶ ἦσαν αἱ σπουδαιότεραι πόλεις τῆς Βοιωτίας.

λαγού του ελληνικού κόσμου, ἐν Βασπόρω, Κυρήνη, Μυρίνη κλπ. (πρβ. Poltier και Reinach. Bull. de Corr. hell. VII σελ. 92 και ἐξ.) Πρὸς τοῦτους εἶναι πιθανόν, ὅτι ἐν Ἰταλίᾳ ἐξετιμᾶτο μᾶλλον ὁ πλοῦτος τῶν κοσμημάτων και τὸ πολυποικίλον και ζωγραφικόν τῶν συνθέσεων ἐπὶ τῶν βοιωτικῶν ἀγγείων ἢ ἡ μεγαλύτερα ἀπλότης, ἡ χάρις και ἡ ἀκριβεία τῶν ἀπεικινῶν.

Ἰπολείπεται νὰ εἰπῶμεν και περὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ ταναγραϊκοῦ ἀγγείου, ἧτις δὲν εἶναι μὲν δυνα-

τὸν νὰ ὀρισθῇ ἀκριβῶς, ἀλλ' ἐν σκεφθῶμεν, ὅτι οἱ Βοιωτοὶ παρέλαβον τὴν τέχνην παρὰ τῶν Ἀθηναίων (1), ὅτι κατὰ συνέπειαν ὁ ἰδιόζων τοῖς Βοιωτοῖς ρυθμὸς ἦτο ἀδύνατον ν' ἀναπτυχθῇ πρὸ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, δὲν θὰ διστάσωμεν νὰ ὀρίσωμεν ὡς χρόνον τῆς κατασκευῆς τοῦ ἐν πίν. 7^ο ἐκδομένου ἀγγείου τὸ τέλος τοῦ τεταρτοῦ ἢ τὰς ἀρχὰς τοῦ τρίτου αἰῶνος πρὸ Χριστοῦ.

Χρ. Δ. ΤΣΟΥΝΤΑΣ

ΤΡΙΑ ΛΙΘΙΝΑ ΑΓΑΛΜΑΤΙΑ ΕΚ ΤΗΣ ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ

(Ὅρα πίν. 8).

Τὰ ἐν τῷ 8^ῳ πίνακι ἀπεικονιζόμενα τρία λίθινα (1) ἀγαλμάτια ἀνήκουσιν εἰς τὰ τελευταῖα εὐρήματα, τὰ ὅποια ἔφερον εἰς φῶς ἢ ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως πρὸς τὸ ἀνατολικὸν μέρος τοῦ Παρθενῶνος γενομένη κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἀνασκαφῇ ἢ μάλλον ἀνακάθαρσις, τῆς ὁποίας σύντομον περιλήψην εἰδώσαμεν ἐν τῷ πρώτῳ τεύχει τῆς Ἐφημερίδος ταύτης. Καὶ τὰ τρία ταῦτα ἀγαλμάτια, ὡς ἄπλου βλέμμα ἐπὶ τοῦ πίνακος δεκνύει, μαρτυροῦσι χρόνους τέχνης ἰκανῶς ἀρχαίας. Τὸ ἐν τούτων, τὸ μεσαῖον, εἶνε και τὸ καλλίτερον διατηρημένον (2). Τὰ δὲ ἔνθεν και ἔνθεν τοῦ μεσαίου ἀπεικονισθέντα ἔχουσι πλειοτέρας κολοβώσεις και ἀποτριβὰς, τὰς ὁποίας εὐκόλως παρατηρεῖ τις ἐπὶ τοῦ πίνακος. Ἡ ἀπεικόνισις αὐτῶν παριστᾷ μίαν μόνην ὄψιν, τὴν κατ' ἐνώπιον, ἐνῶ, ἵνα δοθῇ πλήρης και ἀκριβὴς αὐτῶν ἰδέα, εἶδει νὰ ἀπεικονισθῶσι και κατ' ἄλλας ὄψεις, και μάλιστα ἀφοῦ εἶνε ἐπιμέλως ἐξεργασμένα καθ'

ὄλα αὐτῶν τὰ μέρη. Ἄλλ' ἐπειδὴ διὰ πολλοὺς λόγους δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἐπιτευχθῇ τῶρα τοῦτο, ἡ δὲ ἐπιθυμία ἡμῶν ἦτο νὰ παράσωμεν ὅσον τάχισιν τοῖς φιλαρχαίοις ἰδέαν τινὰ αὐτῶν, ἀφοῦ μάλιστα προσηγγεῖλαμεν πρὸ πολλοῦ τὴν μετ' ἀπεικονίσεως ἐκδοσίν των (2), ἤρξασθήμεν νὰ τὰ ἀπεικονίσωμεν ἔστω και κατὰ μίαν αὐτῶν ὄψιν, τὴν κατ' ἐνώπιον (3).

Τὸ ἐν μέσῳ ἀπεικονιζόμενον σωτέρον και μετῶν τῶν ἄλλων δύο ἀγαλματίων (ὑψ. 0,83) παριστᾷ μορφὴν γυναικείαν ἐν ποδῆρι γιγῶνι, στενοουμένῳ πρὸς τὰ κάτω και καταλήγοντι εἰς πτυχὰς σχιῶ-

(1) Τοῦτο σὺνθεμῶς γρηῖτα ἀποδείξεαι, ὡς ἦτον ὁ Ἀθηναῖος Πιόσις, ὁ ἐν Τανάγρα ἐργαζόμενος (πρβ. Revue arch. 27 σελ. 171 και Collignon Catalogue pl. ἀρ. 787 και 802) και αἱ τὸ ὄντ' ἀρθ. 4 περιγραφέντος αὐτοῦ γυναικὸς πρόκεινται τεμνίματα ἐπιγραφῶν.

(2) Ὅρα Ἀρχ. Ἐφημ. περίοδ. Γ', τεύχ. I σελ. 42 ἀρθ. 20, 21.

(3) Ἡ φωτοτυπία ἐγένετο μετ' ὄλης τῆς δυνατῆς προσοχῆς ἐπὶ τῶν παρ' ἡμῖν καλλίτερον τηρηθῶν τοῦ εἰδῶς τούτου, τῶν ἀδελφῶν Ρουμειδῶν, γνωστῶν τοῖς ἀρχαιολόγοις και τοῖς καλλιτέχναις ἐκ τῶν φωτοτυπιῶν τῶν ἐν Ὀλομείᾳ ἐπὶ τῶν Γερμανῶν ἀνακαλυφθέντων ἔργων και ἡμῶς ἐκ τῆς ἀπεκρίσεως ταύτης δὲν εἶναι δυνατόν νὰ γίνωσκιν ἀπληθυσίαι εἰς τὸν ἀναγνώστην πολλὰ παρατηρήσεις, τὰς ὁποίας ἰδίῳι τις ἐκ τῆς ἰδέας τοῦ πρωτοτύπου, μάλιστα δὲ διὰ τὴν διακρίσιν τοῦ προσώπου.

(1) Τὸ βάρβαρον και τῶν τριῶν ἀγαλματίων εἶνε Πάριον.

(2) Ἀποσκορμιμένη εἶνε ἡ δεξιὰ χεὶρ ἀπὸ τοῦ ἀρσένου, τῆς ἀριστερῆς ἄλλοτε καὶ ἀντίμαρ και οἱ ἄραοὶ δάκτυλοι, προσεῖθι δὲ ἰκανόν μέρος τοῦ πηγῶς, ὅπερ διὰ τῆς χειρὸς ταύτης κρατεῖται. Πλὴν τούτων ἔχει και μικρὰς τινὰς ἀποτριβὰς ὁ λίκος, μάλιστα δὲ περὶ τῶν μεσῶν.

ΤΑΝΑΓΡΑΪΚΟΝ ΑΓΓΕΙΟΝ.

ΒΟΙΩΤΙΚΟΝ ΑΓΓΕΙΟΝ